

ΕΠΙΒΛΕΠΟΜΕΝΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΟΣ

Του κ. ΣΠΥΡΟΥ ΒΡΕΤΤΟΥ

Ἡ αὐξησης τῆς παραγωγικότητος εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Οἰκονομίαν ἀποτελεῖ ἓνα πολυσύνθετον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον παρ' ἡμῖν ἐμφανίζεται περισσότερο περιπλοκόν, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν, ὅφ' ἃς τελοῦν αἱ ἀγροτικαὶ ἰδιοκτησίαι μας, αἱ πλείοται τῶν ὁποίων εἶναι περιορισμένης ἐκτάσεως ἀλλὰ καὶ πολυτεμαχισμέναι.

Ἡ ἐπιτυχὴς ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τούτου προϋποθέτει τὴν ἐφαρμογὴν σειρᾶς μέτρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων προέχουσιν οἱ ἑξῆς:

1. Ἡ αὐξησης τῶν ἐπενδύσεων παγίου κεφαλαίου εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν.

2. Ἡ ἀφθονωτέρα καὶ καθ' ὅρισμένην μέθοδον χρησιμοποίησις λιπασμάτων καὶ γεωργικῶν φαρμάκων.

3. Ἡ διὰ τοῦ ἀναδασμοῦ ἀνακατανομὴ σημαντικῶν ἐκτάσεων πολυτεμαχισμένης σήμερον καλλιεργησίμου γῆς, ὥστε νὰ καταστή δυνατὸν νὰ ὑπαχθῇ αὕτη ὑπὸ ἐντατικωτέραν ἐκμετάλλευσιν.

4. Ἡ διάθεσις μείζονος ποσοῦ πιστωτικῶν μέσων τῶν μέχρι σήμερον διατιθεμένων, καί,

5. Ἡ παροχὴ τῶν μέσων τούτων εἰς ἐκάστην ἐκμετάλλευσιν, ἀποτελοῦσαν ἐπιχειρηματικὴν οἰκονομικὴν μονάδα, ἐνδὸς συγκριμένου παραγωγικοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν ὀριακὴν ἀξιολόγησιν ὅλων τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς καὶ νὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν τοιούτων ἐκμεταλλεύσεων καὶ εἰς τὴν ἐντεῦθεν πραγματοποιήσιν τῆς μεγίστης ἀποδόσεως τῶν μὲ τὴν ἐλαχίστην δυνατὴν δαπάνην.

Κατὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἀνάλυσιν τοῦ τελευταίου τούτου (§ 5) προβλήματος θὰ ἀναπτυχθῇ ἡ σημασία τῆς ἐπιβλεπομένης πίστεως ὡς παράγοντος α) ἐπιτυχοῦς ἀξιολο-

γήσεως τῶν παραγωγικῶν συντελεστῶν τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, β) ἀναδιοργάνωσεως τῶν ἀγροκτημάτων — ἐπιχειρηματικῶν μονάδων καὶ γ) αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος εἰς τὸν ἀγροτικὸν τομέα τῆς οἰκονομίας μας.

Ἡ Ἀγροτικὴ Πίστις ἐξεταζομένη μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς παραγωγικότητος εἶναι δυνατὸν νὰ διακριθῇ εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας, ἧτοι:

1. εἰς τὴν Θετικὴν ἢ Παραγωγικὴν Πίστιν.

2. εἰς τὴν Οὐδετέραν ἢ Ὀριακὴν Πίστιν, καί,

3. εἰς τὴν Ἀρνητικὴν ἢ μὴ Παραγωγικὴν Πίστιν.

Ἡ Θετικὴ ἢ Παραγωγικὴ Πίστις εἶναι ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ αὐξησης τῆς παραγωγῆς εἰς σημείον ὥστε νὰ καλύπτονται ἅπαντα τὰ συναφῆ μετὰ τὴν παραγωγὴν ἐνδὸς προϊόντος ἔξοδα καὶ ἐπιπλέον νὰ καταλείπωνται πλεονάσματα, δημιουργοῦντα αὐξησην τῆς καθαρᾶς περιουσίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ἡ Οὐδετέρα ἢ Ὀριακὴ Πίστις εἶναι ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας δὲν δημιουργοῦνται ἐκ τῆς παραγωγῆς πλεονάσματα. Ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς τὴν χρησιμοποιουμένην τὴν πίστιν ταύτην ἐκμετάλλευσιν νὰ διατηρῇ τὸ παραγωγικὸν τῆς κεφάλαιον καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν παραγωγικὴν τῆς δράσιν, χωρὶς ὅμως ἐκ ταύτης νὰ αὐξάνεται ἡ καθαρὰ Πίστις τῆς περιουσίας τῆς.

Ἡ Ἀρνητικὴ ἢ μὴ Παραγωγικὴ Πίστις οὐδὲν παραγωγικὸν ἀποτέλεσμα ἐπιτυγχάνει, καλύπτουσα ἀνάγκας αἰτινας οὐδὲν παραγωγικὸν σκοπὸν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐξυπηρετοῦν. Ἡ ἀσκησις τῆς Πίστεως ταύτης, ἀποστεροῦσα τὴν κοινωνίαν δανειακοῦ παραγωγικοῦ χρήματος, ἀποτελεῖ σοβαρὸν